

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæstio 1. Vtrùm Deus sit independens in essendo ab omni non Deo, siue
ab omni alio distincto à se tanquam à causà, aut conditione causandi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

pariter talis possibilitas ipsa est potentia ad non existendum quam secum identificatam habent ipse chymæra, de qua vna cum alijs veritatibus obiectiuis ipsarum dictum est illatione tertiâ.

22 Sexto inferitur, necessitatem, quam habent ad existendum in statu absoluto negationes chymærarum impossibilium, (qua ratione negationes dici possunt existere iuxta doctrinam datam in Pharo Scient. loco nuper citato), infinitè similiter esse minorem necessitate intrinsecâ Dei, utpote eandem quidditatis ipsarum chymærarum. Est enim ipsa necessitas connexionis, quam cum sua non existentia habent ipse chymæra; siquidem, necessarium esse, chymæras non existere, & esse necessitatem ipsas chymæras ad non existendum, in idem prorsus recidit, ut ex se patet.

23 Hinc inferitur septimo, vnam chymæram negatiuam, scilicet negationem veri Dei, in sua non existentia, in suaque impossibilitate tantam necessitatem habere, imo eandem, ac ipse Deus. Quia eius non existentia ipse Deus est, & eius impossibilitas aliud non est re ipsâ ab impotentia, quam Deus habet non existendi; quæ impotentia ipsa est realiter necessitas Dei in existendo concepta à nobis per modum negationis potentia non existendi.

24 Octauo inferitur, necessitatem conditionatam, siue ex suppositione, quam habet qualibet negatio ad suo modo existendum ex hypothesi quod ipsa existat, vel aliud quid eam inferens, siue ea sit negatio creaturæ possibilis, siue chymæra impossibilis infinitè minorem esse necessitate Dei: quia talis necessitas refunditur in necessitatem quidditatis entis negati, quando est necessitas ex hypothesi ipsius negationis, & in necessitatem entis inferentis illam prout talis, quando est necessitas ex hypothesi talis entis. Omnis quippe necessitas, quam habet quoduis ens siue ad existendum ex hypothesi, quod existit, siue ad non existendum ex hypothesi, quod non existit, alia non est à necessitate, quam tale ens habet ad existendum id, quod de suo quidditatiue est. Quandoquidem, si ex suppositione, quod ens existit, non existeret, aut ex suppositione, quod non existit, existeret, distingueretur à se ipso, & non esset id, quod de suo quidditatiue est contra necessitatem, quam habet, suæ quidditatis. Et omnis necessitas, quam habet negatio ex suppositione alterius entis inferentis illam, utpote oriunda ab oppositione talis entis cum ente negato, ad necessitatem etiam qui datum amborum, in quibus ipsorum oppositio re ipsâ consistit, venit tandem pariter reducenda consentaneè ad doctrinam traditam in Pharo Scient. disput. 14. quæst. 4. proposit. 3. de connexionem semixtrinsecâ, media qua quoduis ex extremis oppositis inferi negationem alterius.

25 Nono inferitur, necessitatem, quam habet quoduis distinctum distinctum adæquatè à Deo extremorum citra medium oppositorum, (qualia sunt omnia contradictoria, & aliqua contraria iuxta dicta in Pharo Scient. disput. 14. quæst. 3.), infinitè minorem esse necessitate Dei, Quia necessitas huiusmodi distinctorum ex duabus conditionatis coalescit, quibus necesse est adesse hoc extremum distincti, si deest illud; & illud adesse, si deest hoc iuxta doctrinam datam etiam in Pharo Scient. disput. 10. quæst. 3. atque adeo de illa per inde, ac de veritatibus conditionatis, siue ex hypothesi venit phylosophan-

dum iuxta iam dicta. Loquor autem in hac illatione de distinctis distinctis adæquatè à Deo: quia necessitas distincti ex Deo, & suâ negatione non est minor necessitate Dei; cum sit eadem quidditatis eius; ut facile ex dictis hactenus quisque potest colligere.

DISPUTATIO IV.

De independentia Dei in essendo ab omni non Deo.

Bisariam potest excogitari aliquod ens independentens in suo esse ab alio quopiam. Primo tanquam à causâ, aut conditione causandi. Secundo tanquam à termino connexionis. De utraque ergo ista independentia Dei in essendo ab omni non Deo, siue ab omni alio distincto ab ipso agendum nobis est in præsentibus disput.

QVAESTIO I.

Verum Deus sit independentens in essendo ab omni non Deo, siue ab omni alio distincto à se tanquam à causâ, aut conditione causandi.

Quinque genera causarum recensentur communiter. Efficientis scilicet, finalis, exemplaris, formalis, & materialis. Causa efficiens est quæ influit esse in aliud, siue quæ dat esse rei, ipsam ve rem efficit, seu facit. Causa finalis est id, cuius gratia efficiens operatur, siue propter quod efficiens facit, quod facit. Causa exemplaris est id, ad cuius normam operatur efficiens. Causa formalis est, quæ constituit intrinsecè rem ut pars determinans eius essentiam. Causa denique materialis est; quæ recipit, siue sustentat actionem, formamque per ipsam effectam ab efficiente; quo titulo causa receptiua, seu subiectiua venit dicenda; & componit rem tanquam pars determinabilis ad talem ipsius essentiam componendam per talem formam; quo titulo causa materialis constitutiua appellanda venit. Condicio autem causandi in vniuersum est id, quod quamlibet ex causis prædictis adiuvat ad causandum, siue applicando, siue disponendo, siue aliter quoquo modo. De quibus omnibus suo loco latius tractandum est.

Ex illis modò inferitur primò, omnem dependentiam, atque adeo etiam omnem independentiam ab alio tanquam à causâ, aut à conditione causandi, necessariò esse dependentiam, aut independentiam ab alio tanquam à causâ aut efficiente, aut finali, aut exemplari, aut formali, aut materiali, aut tanquam ab aliquo earum iuuamine, aut tanquam ab aliquo complexo ex hisce omnibus possibili,

bili, omni eorum combinatione facta.

5 Secundò inferitur, causam finalem, exemplarem, & receptivam, seu subiectivam essentialiter indigere ad causandum consortio causæ efficientis, vt ex eorum definitionibus datis constat; (quidquid sit de causis materiali, & formali præcisè quatenus intrinsecè constituentibus rem: si tamen vt sic inter causas rei propriè dictas sint numerandæ; quod est dubium). Vnde fit, vt omne dependens in suo esse à causâ finali, aut ab exemplari, aut à subiectivâ necessario sit etiam dependens à causâ efficiente. Et è conversò, omne independens à causâ efficiente necessario sit etiam independens à causis finali, exemplari, & subiectivâ; (quidquid sit de dependente, & independente à causis materiali, & formali præcisè vt à partibus intrinsecè constituentibus). Et quoniam omnis conditio, causandi ad præstandum suum iuvamen, siue concursus necessario eget causalitate, seu causatione, causæ, quam iuvat, siue cum qua concurrat, vt etiam ex eius definitione datâ constat. Consequitur planè, nullam conditionem se habentem ex parte causæ, aut efficientis, aut finalis, aut exemplaris, aut subiectivæ absque influxu causæ efficientis quidpiam iuaminis, siue concursus ad quidpiam causandum præstare posse. Ex quo rursus fit, vt omne dependens in suo esse ab aliquo tanquam à conditione se habente ex parte cuiusvis dictarum causarum necessario sit etiam dependens à causâ efficiente. Et è conversò, omne independens à causâ efficiente ab omni quoque conditione se habente ex parte dictarum causarum necessario independens sit; (quidquid sit de dependente, & independente, à conditione se habente ex parte materiæ, & formæ quatenus partibus componentibus rem; si qua huiusmodi conditio excogitabilis est). His possit sit.

Propositio 1.

6 Deus in essendo existentialiter, siue in suo esse existentiali ab omni non Deo, siue ab omni alio distincto à se est independens tanquam à causâ efficiente.

Hanc propositionem statuunt, demonstrantque omnia fundamenta tum fidei, tum rationis naturalis, quibus supra disp. 1. quæst. 2. 7. & 13. statutum est, & demonstratum, Deum vt causam omnium omnino efficientium primam à se ipso, perque suam essentiam, atque adeò nullatenus ab alio quopiam tanquam à causâ efficiente participatum, habere esse existentialè, quo necessario existit in rerum naturâ.

7 Ex quo manifestè consequitur iuxta dicta n. præced. Deum in essendo existentialiter etiam esse independentem ab omni alio tanquam à causâ aut finali, aut exemplari, aut subiectivâ, aut tanquam à conditione causandi ex parte harum, aut efficientis se habente. Itaque vtrumque per iam scripta locis citatis est prorsus certum secundum fidem, & evidens secundum rationem.

8 Sed confirmari modò nihilominus inde potest: quia Deus infinite magis est necessarius in essendo, quam quoduis aliud ens distinctum ab ipso, vt disp. 3. quæst. 2. statutum est. Repugnatque planè, vt ens magis necessarium in essendo à minus necessario causetur. Cum enim sit planè

impossibile, quòd aliquod ens sit magis necessarium in causando, quam in essendo; eo quod causare nullatenus, in nullaque hypothesi stare potest sine esse causantis, vt constat: si ens magis necessarium in essendo à minus necessario causetur, cum maiore necessitate haberet illud ab hoc esse acceptum, quam hoc illi daret. Quod est manifestè chimericum: quia acceptio cuiuspiam non potest esse magis necessaria, quam datio eiusdem, vt est notissimum.

Propositio 2.

9 Deus in essendo quiditatiuè, siue in suo esse quiditatiuo ab omni non Deo est independens tanquam à causâ aut efficiente, aut finali, aut exemplari, aut subiectivâ, aut tanquam à conditione causandi ex parte harum se habente.

Est clarum. Quia cum esse existentialè Dei dependeat ab eiusdem esse quiditatiuo; eo quòd nullum ens potest existere sine suâ essentiâ, vt est notissimum: si Deus in suo esse quiditatiuo dependeret ab aliquo non Deo tanquam ab aliqua ex prædictis causis, & conditione; ab eodem dependeret pariter in suo esse existentiali contra proposit. 1.

Et confirmari potest. Quia quoad esse quiditatiuum spectans præcisè ad statum quiditatiuum qua talem ne cætera quidem entia dependent ab aliquo tanquam ab aliqua ex prædictis causis, & conditione, vt constat ex doctrinâ de statibus rerum traditâ in Pharo Scient. disp. 10. Ergo multo minus Deus ab alio quopiam tanquam ab aliqua ex prædictis causis, & conditione dependebit quoad tale esse, utpote quod in ipso infinite magis est necessarium, quam in cæteris entibus iuxta doctrinam stabilitam disp. 3. quæst. 2.

Propositio 3.

11 Deus in essendo tam quiditatiuè, quam existentialiter ab omni non Deo est independens tanquam à parte se componente aut materiali, aut formali, aut tanquam à conditione ad eiusmodi compositionem iuvante.

Probatio huius propositionis vsque ad disp. 11. expectanda est, & inde sumenda. Vbi ostendemus, Deum simplicissimum esse; atque adeò ab omni omnino compositione ex alijs tanquam ex partibus expertem esse penitus, & immunem.

Modò ex dictis in tota hac quæst. concluditur, Deum in suo esse tam existentiali, quam quiditatiuo omnino esse independentem ab omni non Deo, siue ab omni alio realiter à se distincto tanquam à causâ, & tanquam à conditione causandi cuiuslibet generis. Superest ergo examinandum an ab aliquo alio à se distincto tanquam à termino connexionis dependens sit. Quod præstabitur quæstione sequenti.